

Podklad pro kulatý stůl 12. května 2016

Klíčová oblast: Česká republika podporující udržitelný rozvoj v Evropě a ve světě¹

Tento dokument je podkladem pro šestý z řady kulatých stolů pořádaných ke strategickému dokumentu *Česká republika 2030* (ČR 2030), který připravuje Oddělení pro udržitelný rozvoj Úřadu vlády České republiky. Tento dokument bude formulovat klíčové oblasti pro dlouhodobý rozvoj České republiky (ČR) a naváže na *Strategický rámec udržitelného rozvoje ČR* (dále jen „SRUR“) schválený vládou v roce 2010.

Diskusní podklad je výsledkem práce expertního týmu a během jeho tvorby byly zohledněny teze k rozvoji ČR sesbírané v roce 2015. V rámci tohoto procesu byla klíčová oblast zaměřená na působení ČR v oblasti podpory udržitelného rozvoje v Evropě a ve světě rozdělena do pěti dílčích témat, která z diskusí vyšla jako nejvýznamnější.

Podklad se v těchto tématech snaží zachytit hlavní vnější trendy, ale i vnitřní trendy a příklady dobré praxe, které budou pro působení ČR v mezinárodním prostředí v dlouhodobém horizontu klíčové, a v reakci na ně dále formuluje návrhy pěti strategických cílů. Diskuse v rámci kulatých stolů se bude věnovat hlavním trendům, ale i formulovaným strategickým cílům.

¹ Vystupování ČR uvnitř Evropské unie (EU), pokud se netýká vnějších politik EU, případně koherence mezi vnitřními a vnějšími politikami EU, je považováno za součást domácí politiky ČR a je zohledněno v ostatních prioritních oblastech, především v prioritní oblasti „vládnutí“.

Priority ČR v prosazování udržitelného rozvoje ve světě

Pro ČR, jako ve světovém srovnání teritoriálně menší, vnitrozemskou, hospodářsky otevřenou vysoko příjmovou zemi, jsou efektivní zahraniční spolupráce, včetně působení v mezinárodních organizacích klíčové. ČR si je vědoma důležitosti svého zapojení do mezinárodních procesů a jako členský stát Evropské unie (EU), Organizace spojených národů (OSN) a dalších mezinárodních organizací usiluje o takovou zahraniční politiku, která promítá národní zájmy a hodnoty na mezinárodní úroveň a je přitom spolehlivým partnerem pro ostatní státy.

ČR se **ve vnějším rozměru** udržitelného rozvoje zaměří na **pět strategických cílů**, popsanych níže. Jejich výběr vychází z analýzy vnitřních a vnějších trendů a odráží komparativní výhody ČR plynoucí z **příkladů dobré praxe**, které ČR může při svém působení nabídnout a ve kterých dosahuje ve srovnání s většinou ostatních zemí lepších výsledků. Cíle zároveň **reagují na Agendu 2030 pro udržitelný rozvoj** (dále jen „A2030“), která formuluje tzv. Cíle udržitelného rozvoje (*Sustainable Development Goals*, dále jen „SDGs“), a snaží se v zahraniční a vnitřní politice ČR v oblasti udržitelného rozvoje nastavit takové mechanismy, které povedou k systematické podpoře A2030 na domácí i mezinárodní scéně.

Působení ČR v oblasti udržitelného rozvoje

V ČR můžeme identifikovat **několik silných oblastí, ve kterých ČR ob stojí i ve světovém srovnání**. Přestože na domácí rovině můžeme některé z nich definovat jako nedostatky, z hlediska působení ve světě se jedná o nosné oblasti. Jde o úspěšné institucionální nastavení, organizační zajištění nebo příklady konkrétních politik především ze dvou oblastí udržitelného rozvoje:

V sociální oblasti vykazuje ČR ve srovnání se zeměmi EU-28 nízkou míru sociálních nerovností a slabé ohrožení relativní příjmovou chudobou. Byť při detailnější statistické analýze identifikujeme několik sociálních skupin, které vykazují vyšší míru ohrožení příjmovou chudobou, než v jiných státech EU-28 (malé děti, matky samoživitelky, senioři a seniorky, Romové a další). Důležitá je také oblast dostupných a kvalitních veřejných služeb v oblasti zdravotnictví, sociálního zaopatření a školství.

V environmentální oblasti se ČR pyšní relativně efektivním a inkluzivním systémem ochrany životního prostředí včetně úpravy pravidel přístupu k vodě, zpracování odpadu, energetické úspornosti budov a dostupnosti informací o životním prostředí. Na vysoké úrovni jsou také integrované systémy zvládání přírodních a antropogenních katastrof spojených mj. se změnou klimatu. V souvislosti s odstraňováním ekologických zátěží se v ČR rozvinula vysoká úroveň expertízy v této oblasti, ale například i v oblasti nástrojů veřejné podpory energetické náročnosti budov apod. Na druhou stranu v některých oblastech vychází mezinárodní srovnání pro ČR nepříznivě. Jedná se především o vysokou energetickou náročnost ekonomiky vzhledem k hospodářskému výkonu, emise CO₂ na obyvatele a její závislost na fosilních zdrojích.

Mimoto se ČR 2030 a zde formulované strategické cíle, ve shodě s *Koncepcí zahraniční politiky České republiky*, hlásí k dlouhodobému zaměření české zahraniční politiky na **usilování o bezpečnost a lidskou důstojnost včetně ochrany lidských práv**.

Agenda 2030 pro udržitelný rozvoj

Globální agenda udržitelného rozvoje do roku 2030 byla přijata na Summitu OSN o udržitelném rozvoji, který se konal ve dnech 25. – 27. září 2015 v New Yorku. Summitu se účastnilo více než 9.000 delegátů, včetně 136 hlav států a vlád, ministrů, zástupců soukromého sektoru a představitelů občanské společnosti. Vedoucím delegace ČR na zasedání byl místopředseda vlády pro vědu, výzkum a inovace Pavel Bělobrádek v zastoupení předsedy vlády. Jádrem A2030 je 17 SDGs a 169 dílčích opatření, která podtrhují univerzalitu a komplexnost nově přijaté agendy.

A2030 přináší výraznou **změnu v myšlení** směrem k udržitelnému rozvoji a rozvojové spolupráci – především jde o opuštění představy, že se jedná o dvě odlišné cesty pro tzv. rozvojové a vyspělé země. Udržitelný rozvoj nelze vnímat jako pouhé environmentální téma. A2030 je velmi komplexní, čímž vytváří pozitivní tlak na harmonizaci ekonomických, sociálních, environmentálních i dalších aspektů rozvoje. Poselstvím A2030 je tak především teze o jediném globálním rozvoji, ke kterému musí a může přispět každá země svým dílem, ovšem podle svých možností. K jejímu naplňování je nutné, aby se udržitelnost, ve všech svých klíčových rozměrech, stala průřezovým základním kritériem tvorby politik na domácí úrovni, v evropských institucích i mezinárodních organizacích a v činnosti dalších aktérů včetně soukromých firem a nevládních organizací.

Zachování transformativního charakteru A2030 a dosažení SDGs – i vzhledem k omezeným lidským i finančním zdrojům – je třeba zajistit spíše efektivním využitím a přizpůsobením stávajících nástrojů a orgánů mezinárodních organizací, nikoli vytvářením nových institucí. SDGs musí být promítnuty do pracovního programu všech relevantních stávajících mezinárodních organizací a do činnosti jejich orgánů a sekretariátů. Nárůst rozpočtů a zakládání nových orgánů s odvoláním na A2030 může být opodstatněný pouze v případě, kdy A2030 vyžaduje poskytování globálních veřejných statků, které nelze podle principu subsidiarity zajistit na nižší úrovni, ani jinou existující mezinárodní organizací. Takto definovaný **mainstreaming A2030** je prioritou i pro ČR, kterou bude prosazovat i směrem k fungování EU.

Nezbytným nástrojem, který doplňuje výše uvedený přístup, je **kvalitní systém vládnutí**, který primárně slouží k zajištění koherence politik pro udržitelný rozvoj. Výsledkem je integrovaná politika, jejíž domácí dimenze je plně v souladu s jejími zahraničně-politickými prioritami a vystupováním v mezinárodních organizacích i bilaterálních vztazích. Propagování priorit udržitelného rozvoje na mezinárodní scéně musí být opřeno o politiky přijaté na národní úrovni, jinak nebude působení ČR v mezinárodním společenství věrohodné.

1. Aktivní prosazování priorit udržitelného rozvoje

Současný svět je vystaven výzvám, které svou komplexností vyvolaly novou potřebu a formu mezinárodní a nadnárodní spolupráce. Největší výzvy související s udržitelným rozvojem nejsou řešitelné dílčími zásahy na regionální, natož pak na národní úrovni. Pokud mají mít opatření přijímaná v globálním boji proti změně klimatu, nerovnostem či chudobě význam, musí se jednat o systémová opatření s širokou mezinárodní podporou. Navíc, pro stát velikosti ČR je efektivní a cílené zapojení do multilaterálního systému rozhodování naprostou nezbytností. Takový přístup navíc posiluje důvěryhodnost ČR a spoluvytváří její dobré jméno v zahraničí. V posledních několika letech se na mezinárodní úrovni vyjednávalo o klíčových agendách budoucího globálního rozvoje, ve kterých se ČR profilovala jako aktivní země a v koordinovaném postupu s ostatními státy EU se na globální úrovni v těchto vyjednáváním podílela na řadě úspěchů. Kromě samotného přijetí A2030 to byly například nová klimatická dohoda, která byla podepsána na 21. konferenci smluvních stran Rámcové úmluvy o změně klimatu OSN v Paříži; dohoda členských zemí Světové obchodní organizace (WTO) o snížení dovozních cel u vybraných položek IT zboží z Nairobi či přijetí Sendajského rámce pro omezování důsledků katastrof 2015 – 2030. Jednu z příležitostí, jak navázat na tyto úspěchy, představuje efektivní podpora systému mezinárodních organizací², jehož význam roste. Dokládá to i fakt, že disponují rozsáhlými prostředky pro implementaci svých agend a dle vývoje v posledních letech se – navzdory finanční krizi – dá předpokládat, že jejich prostředky dále porostou³.

Význam efektivního zapojení ČR do systému mezinárodních organizací vyplývá také ze skutečnosti, že ČR je státem s velmi rozsáhlým zapojením do činnosti jednotlivých organizací. Dle poslední analýzy, která byla zpracována v letech 2011 – 2012, byla ČR členem 472 mezinárodních organizací, úmluv či procesů (vyjma EU). Do 76 z těchto organizací přispívala částkou vyšší než 1 milion korun, do 30 částkou přesahující 10 milionů korun a do více než 10 převyšuje příspěvek ČR částku 100 milionů korun. Na základě této analýzy byl celkový příspěvek ČR do všech mezinárodních organizací v roce 2014 vyčíslen na přibližně 4 miliardy korun. Z této částky bylo cca 3,2 miliard korun započítáno do českého příspěvku na zahraniční rozvojovou spolupráci (oficiální rozvojovou pomoc - ODA), což znamená přibližně 70 % celkové české ODA. Vzhledem k tomu, že se jedná o veřejné prostředky, je logické, aby ČR usilovala o co největší přidanou hodnotu svého zapojení do mezinárodních organizací. ČR v tomto ohledu disponuje relevantními strategickými dokumenty, mimo jiné *Strategií mnohostranné rozvojové spolupráce ČR*, která pokrývá působení ČR ve vybraných mezinárodních organizacích⁴. Vzhledem k náročnosti a rozsáhlosti agendy mezinárodních organizací je ne zcela překvapivá skutečnost, že naplňování těchto strategických cílů je pro ČR obtížné.

Členství ČR v mezinárodních organizacích je v současnosti silně diferencované dle gesční příslušnosti. To komplikuje koordinaci vystupování zástupců ČR na mezinárodních fórech, a tedy i hájení společných strategických cílů napříč různými mezinárodními organizacemi. Centrální koordinace zapojení ČR do všech mezinárodních organizací je zatím těžko představitelná. Jako

² Text přistupuje k mezinárodním organizacím podle definice, na základě které jsou „politicky neutrálními organizátory globálních partnerství, sdružujících finanční prostředky pro řešení příčin (nikoliv jen symptomů) problémů, zprostředkovávajících přeshraniční spolupráci mezi různými aktéry a nastavují globální standardy a normy“ (OECD, 2015).

³ Například členové OECD DAC poskytli jen v roce 2013 mezinárodním organizacím téměř 60 mld. USD.

⁴ Strategie stanovuje globální cíl, kterým je efektivní zapojení ČR do multilaterální rozvojové spolupráce, vč. využívání příležitostí, které z tohoto působení vyplývají, a čtyři strategické cíle: (1) prosazování zájmů a priorit ČR při plnění globálních cílů rozvojové spolupráce; (2) posílení účasti českých subjektů na realizaci multilaterálních projektů; (3) uplatnění českých expertů ve strukturách organizací; (4) zajištění výrazné účasti ČR na rozhodovacích procesech organizací.

vhodné a efektivní se jeví minimálně pokračování stávající praxe zpracování rezortních zpráv o zapojení do mezinárodních organizací zasílaných Ministerstvu zahraničních věcí⁵, které za tuto oblast zodpovídá, a jeho transparentní sdílení s veřejností ve vhodném formátu.

Pokusem zlepšit situaci v oblasti uplatnění českých expertů ve strukturách a na rozhodovacích procesech na úrovni EU bylo přijetí *Strategie podpory Čechů v institucích EU* v roce 2015. Podobná strategie, definující jak cíl, tak nástroje (včetně finančních prostředků), kterými takového cíle dosáhnout na úrovni mezinárodních organizací v ČR prozatím chybí. Koordinace tak probíhá pouze v rámci Rady pro zahraniční rozvojovou spolupráci, která se však zpravidla zaměřuje na bilaterální rozměr české rozvojové spolupráce. Nově by proto mohla probíhat v rámci Výboru pro koordinaci pozic ČR k udržitelnému rozvoji Rady vlády pro udržitelný rozvoj (RVUR).

Strategický cíl č. 1:

Aktivní, kompetentní a konzistentní prosazování národních priorit udržitelného rozvoje⁶ ve stávající architektuře mezinárodních organizací a v Evropské unii, včetně meziřesortně koordinované podpory osob z ČR⁷ při obsazování vedoucích pozic v sekretariátech a zejména ve volených orgánech mezinárodních organizací; aktivnější zapojování ČR do projektů EU a mezinárodních organizací a účast politiků a vyšších státních úředníků na summitech a procesech klíčových pro globální udržitelný rozvoj.

Nástroje

- Aktualizace či tvorba nových vládních a rezortních strategií působení pokrývajících všechny mezinárodní organizace v rámci i nad rámec zahraniční rozvojové spolupráce.
- Adekvátní systém vzdělávání a koncepční rozvoj a podpora lidských zdrojů pro uplatnění v mezinárodních organizacích.
- Snaha o alokaci veřejných zdrojů mezinárodním organizacím v oblasti udržitelného rozvoje prioritně na národních priorit udržitelného rozvoje.

2. Promítnutí A2030 do zahraniční politiky

Na rozdíl od Rozvojových cílů tisíciletí, kterými se řídilo globální rozvojové úsilí mezi lety 2000 – 2015, je A2030 a její rozpracování v SDGs relevantní pro všechny země bez ohledu na jejich aktuální stav sociálního a hospodářského rozvoje. Ať už se jedná o výzvu ke snižování chudoby či závazek pracovat na snižování nerovností jak v zemích bohatých, tak i v nejméně rozvinutých zemích, vždy existuje způsob, jakým jednotlivé země mohou *Cíle udržitelného rozvoje* promítnout do svých specifických podmínek. Základem nového rámce je uznání faktu, že „každá země má jistý dluh“. Ať už je to dluh vůči planetě, jiným zemím či vůči svému vlastnímu obyvatelstvu.

Kromě aktivního přístupu na národní úrovni, kde se vláda ČR zavázala k implementaci⁸ SDGs, a jejich podpoře na mezinárodní úrovni může ČR nabídnout i relevantní zkušenosti s vlastní politickou a ekonomickou transformací a odstraňováním ekologických zátěží. Tyto zkušenosti jsou relevantní částečně pro méně rozvinuté země, ale v nejvyšší míře jsou poptávány středně příjmovými zeměmi, které se potýkají se sociálními a environmentálními externalitami rychlého

⁵ Tato povinnost byla rezortům uložena usnesení vlády ze dne 2. května 2013 č. 317 v bodě č. 3, článku f.

⁶ Národní priority udržitelného rozvoje definované ve strategii ČR 2030.

⁷ Nástrojem pro dosahování tohoto cíle je koncepční rozvoj lidských zdrojů.

⁸ Konkrétní návrh implementace má být vládě na základě usnesení vlády z 25. ledna 2016 č. 61.

hospodářského růstu jako jsou např. vysoké společenské nerovnosti a znečištění životního prostředí. Tyto země zpravidla nemají dostatečné kapacity, instituce a prostředky, jak podobným problémům čelit.

Momentální široká a mezinárodně diskutovaná politická podpora oblasti udržitelného rozvoje je příležitostí prosadit důležité strukturální změny na globální, regionální a národní úrovni, zejména směrem k zelené inkluzivní ekonomice. V ČR je však třeba počítat s jistými přetrvávajícími riziky. Především se jedná o nedostatečnou veřejnou podporu prosazování udržitelného rozvoje, která odpovídá dominanci jiných témat v politickém životě ČR (uchopení těchto témat ve veřejné diskuzi navíc často jde proti principům udržitelného rozvoje). Problémem je také přetrvávající chápání udržitelného rozvoje optikou životního prostředí, které však neodpovídá komplexnosti A2030. V oblasti nástrojů pak můžeme konstatovat nízký rozpočet zahraniční rozvojové spolupráce neodpovídající mezinárodním závazkům a nevěli mobilizovat nové finanční a lidské zdroje v této oblasti.

Strategický cíl č. 2:

Promítnutí hlavních principů Agendy 2030 pro udržitelný rozvoj do nástrojů zahraniční politiky.

Nástroje

- Promítnutí integrovaného přístupu a principů jako univerzálnost, transformační charakter, a partnerství do zahraniční rozvojové spolupráce, humanitární pomoci, transformační spolupráce a podpory lidských práv se zvláštním důrazem na budování kapacit vlád a místních samospráv v partnerských zemích.
- Vyšší zapojení ČR do formování vnějších politik EU a prosazování strategických priorit ČR v oblasti UR v těchto politikách.
- Aktivní působení ČR v mezinárodních organizacích (viz Strategický cíl č.1) a prosazování strategických priorit ČR a EU v oblasti UR v těchto organizacích.

3. Partnerství sektorů

Nutnou podmínkou pro prosazení komplexní A2030 s jejím globálním apelem je posílení prostoru pro dialog a partnerství mezi sektory (veřejný, soukromý a občanský) na národní i mezinárodní úrovni. Vhodnými mechanismy musí být vyváženy zájmy všech relevantních aktérů, aby byly národní priority udržitelného rozvoje formulovány konsenzuálně.

ČR charakterizuje relativně vysoká míra spolupráce veřejné správy a občanské společnosti v oblasti sociálních služeb, ochrany životního prostředí a zahraniční rozvojové spolupráce. Vysoká je rovněž úroveň participace v plánování, rozhodování i monitoringu napříč různými úrovněmi vládnutí. Nastavení těchto procesů je součástí české transformační zkušenosti, v jejímž průběhu byl vytvořen i nezbytný legislativní a regulační rámec a budováno institucionální zázemí. ČR má v této oblasti zkušenosti a kvalitní expertizu, které může nabídnout i zahraničním partnerům. V poměru ke svému hospodářskému výkonu a sociální soudržnosti vykazuje i ve světovém srovnání nadprůměrnou úroveň veřejných služeb pro udržitelný rozvoj zejména v sociální a environmentální oblasti. Příkladem dobré praxe jsou v ČR také neziskové organizace, které na SDGs aktivně reagují.

ČR tyto zkušenosti politické participace na obecné úrovni a i mimo bezprostřední oblast ochrany životního prostředí v omezené míře prosazuje v mezinárodních organizacích, a to zejména v OSN a její Radě pro lidská práva a na dvoustranné úrovni především prostřednictvím finančního nástroje podpory organizací občanské společnosti v rámci Programu transformační politiky (TRANS). ČR již mnohokrát v jeho rámci podpořila organizace občanské společnosti usilující přímo o udržitelný rozvoj jejich zemí.

Strategický cíl č. 3:

Budování kapacit pro partnerství mezi sektory pro prosazování priorit udržitelného rozvoje doma i v zahraničí, promítnutí národních priorit udržitelného rozvoje do mezinárodních aktivit nestátních aktérů, včetně soukromého sektoru; vyšší mobilizace veřejných i soukromých zdrojů pro prosazování udržitelného rozvoje v zahraničí.

Nástroje

- Efektivní využití Rady pro zahraniční rozvojovou spolupráci a Rady pro udržitelný rozvoj (a jejich výborů) pro budování partnerství napříč sektory.
- Incentivy pro prosazování udržitelného rozvoje a A2030 soukromým sektorem a občanskou společností při jejich působení v zahraničí.
- Alokace veřejných zdrojů specificky na projekty v oblasti udržitelného rozvoje v ČR i v zahraničí postavené na partnerství mezi sektory.
- Vyšší mobilizace veřejných i soukromých zdrojů pro prosazování udržitelného rozvoje v zahraničí, včetně postupného navyšování podílu výdajů na zahraniční rozvojovou spolupráci, humanitární pomoc, transformační spolupráci a podporu lidských práv na HND.

4. Cílená podpora dobrého vládnutí, spravedlnosti a lidských práv

Přijetí *Cíle udržitelného rozvoje č. 16* je možné označit za úspěch české a evropské zahraniční politiky a příklad efektivity koordinovaného postupu s ostatními vyspělými zeměmi. ČR má ve světě dobré jméno především díky dosahovaným výsledkům v rozvojové a transformační spolupráci (včetně celkem úspěšných sektorových a průřezových priorit⁹), spolupráci na bilaterální úrovni a skrze zapojení do činnosti mezinárodních organizací zejména v oblasti lidských práv. Cílem ČR bude navázat na úspěchy v této oblasti a soustavně působit v oblasti podpory politické participace a prosazování občanských, politických, sociálních, ekonomických práv, včetně rovnosti mužů a žen a práva na životní prostředí jak v politickém dialogu s vládami a místními samosprávami, tak i s organizacemi občanské společnosti partnerských zemí. Každý obyvatel planety má právo na podíl na udržitelném rozvoji bez ohledu na své pohlaví, věk, etnicitu, postižení, zdravotní stav nebo sexuální orientaci.

Strategický cíl č. 4:

Cílená podpora veřejných politik vlád a místních samospráv partnerských zemí založených na dobrém vládnutí, dodržování lidských práv a politické participaci; důraz na prosazování Cíle udržitelného rozvoje (SDG) č. 16 Mír, spravedlnost a silné instituce v politikách a nástrojích EU a v mezinárodních organizacích.

⁹ Koncepce ZRS 2010-2017: SEKTOROVÉ PRIORITY - životní prostředí, zemědělství, sociální rozvoj, včetně vzdělávání, sociálních a zdravotnických služeb, ekonomický rozvoj, včetně energetiky, podpora demokracie, lidských práv a společenské transformace; PRŮŘEZOVÉ PRIORITY – řádná demokratická správa věcí veřejných, dodržování základních lidských, ekonomických, sociálních a pracovních práv, včetně rovnosti mužů a žen

Nástroje

- Působení ČR v mezinárodních organizacích.
- Podíl ČR na formování vnějších politik EU.
- Politický dialog s partnerskými zeměmi.
- Zapojení do programu transformační spolupráce (TRANS).

5. Koherence vnitřních a vnějších politik pro udržitelný rozvoj

ČR bude globální udržitelný rozvoj podporovat nejen úsilím o průřezové zohlednění principů A2030 v jejích prioritách na bilaterální, unijní i multilaterální úrovni (*mainstreaming*, viz úvod), ale také na národní úrovni důslednou institucionalizací a posílením kapacit pro zavedení principu koherence politik pro udržitelný rozvoj (*policy coherence for sustainable development*) do praxe. Výsledná opatření státní správy, ovlivňující místní i globální rozvoj, jsou vždy politickým rozhodnutím zvolených zástupců, kteří za ně nesou odpovědnost před voliči. Avšak kvalita těchto rozhodnutí se odvíjí od kvality celého procesu tvorby veřejných politik již od nejnižších úrovní – od povědomí veřejnosti a volených zástupců o dané problematice, empirické a analytické základny, konzultačních a koordinačních mechanismů až po strategické dokumenty. Ve většině případů posílení udržitelnosti některé z tradičních politik vede k přínosům pro všechny zúčastněné zájmy, někdy však může dojít i k tomu, že posílení udržitelnosti některé politiky na domácí, unijní či globální úrovni poškodí krátkodobé či dlouhodobé zájmy v jiných oblastech či jiných zemích (např. neuvážená podpora některých biopaliv). Cílem strategie ČR 2030 je proto ve vnitřním i vnějším rozměru udržitelného rozvoje ČR posílit koordinační fóra a analytické kapacity klíčových aktérů pro to, aby tato rozhodnutí byla činěna transparentně na základě expertních podkladů, se znalostí všech pozitivních i negativních dopadů domácích politik na udržitelný rozvoj na globální úrovni. V praktické rovině půjde především o zkvalitňování komunikační a administrativní kultury a navyšování kapacit rezortů pro vnitrorezortní a mezirezortní koordinaci.

Strategický cíl č. 5:

Koherence politik pro udržitelný rozvoj, které bude dosahováno systematickou a transparentní (vnitroresortní i meziresortní) koordinací státní správy a samosprávy posílenou mezisektorovou spoluprací a silnější vazbou mezi vnitřní a vnější dimenzí udržitelného rozvoje; zavedení systému hodnocení domácích politik z hlediska dopadu na globální udržitelný rozvoj.

Nástroje

- Dělbba práce, vymezení činnosti a kontinuální zařazování agendy koherence politik pro udržitelný rozvoj v Radě pro ZRS a Radě vlády pro udržitelný rozvoj.
- Vytvoření analytických kapacit MZV a/nebo Úřadu vlády pro meziresortní připomínkování z hlediska dopadu vnitřních politik na udržitelný rozvoj
- Pravidelné zvyšování povědomí o udržitelném rozvoji jako komplexním tématu, tvorba analýz a doporučení o koherenci politik pro udržitelný rozvoj na příslušných fórech.